

ליקוטי רש"י

הרי זה גיטין. כהן לנת
ישראל. [בבבא טו:]
אסורה לאכול
ישראל הנשואה לכהן
שאוכלת נשואה אסורה
מדי לכל שעתא חיישין
עכשיו ימות אלמא חיישין
למיתה [גיטין כה:].
הלוקח יין מבין
הבית. בערב שבת בין
השמשות וקדש עליו
במוספתא וקדש עליו
היום ואין לו מה לשמות
בשבת ואין לו פנאי
להפריש [ב"ק טו:]. קודם
שגורו על יום כדמפרש
בשמיטת חולין, וסמך
כוחם לא מפרשי תרומה
ואין לה כלום להפריש
למחן תרומה ומעשר
[עירובין לו:]. עד שלא
נאסר יינם וכגון שהיה
בדקן או בע"ש בין
השמשות ואינו יכול להפריש
לאחור [מפילה כב:].
לאשמועינן דכוחים
חשודין על התרומה ואין
כעמי הארץ שהלוקח מהן
א"ל להפריש (טוטה דף
גדולה כמתן טוטה דף
מת). לפי ששלה יומן כהן
גדול בכל גבול ישראל
וראה שאין מפרשין אלא
תרומה גדולה ככל אלמא
אתרומה לבל תשירי
ואשמועינן הכא דכוחים
חשודי אתרומה כדקתני
שני לוגין שאני עמיד
להפריש כ"י ומשנה י"ט
קודם תקנה דגורו על יום
נשנית [חולין יד:]. קודם
גזירה ואין לו כלי להפריש
תרומות ומעשרות כהן
והוא נרץ לשמות וכוחים
גירי אמת שבידו להו אפן
ארץ ישראל נפקע
מקדושתה על ידיה והן
חשודין על המעשרות ועל
התרומה ולא כעמי הארץ
שרובן מעשרין וכולן
מפרשין תרומה אצל
סמים חשודין על הכל
והלוקח מהן נרץ לעשר
ודאי [גיטין כה:]. שני
לוגין. מנחה [ב"ק שם].
שני לוגין שאני עמיד
להפריש הרי הן תרומה
גדולה ואח"כ מנחה
שנשמיר מנחה מדות
מפרש עשר למעשר
ראשון ושמיניו תשעים
מדות ומפרש מהן תשעה
למעשר שני [מפילה שם].
מנחה. מנחה מעשר שני
לחולין על מעות שיש לו
בית דמה שיש לו פנאי
לתקן יתקן דהא צאמריה
בעלמא קמי [ב"ק שם].
מעשר שני על המעות
דמה שיש צידו לתקן יתקן
ושותה מן המעשרות
וכשיהיו לו כלים יפריש כס
התרומה ומעשר דמכנין
אצרייה ולומר זה היה
התרומה והוא שמה חולין
[ויבא נו, וכשי"ו בעירובין
לו:]. שיעור זה של מעשר
שני מיתל שיכול לחללו
ושותה והשאר חולין
וישנה ממנו לאחור אלא
שיזכר שיתיר ככלי שיעור
התרומה והמעשרות
דקסבר יש צריה [מפילה
שם]. המעשר שני הואיל
ויכול לתקנו צאמריה
בעלמא ולומר הרי הוא
מחולל על מעות שיש לי
בחון הצית לא החירו לו
כחמים לשמותו ולקסודן
על הצריה אצל בתרומה
ושאר מעשרות סמכין
אצרייה ולאחר השבת
כשפירש אמרינן הוצר
הדבר שזו היא התרומה
וזה לא שמה אלא חולין
[חולין שם].

כג:

הישן תחת המטה

פרק שני

סוכה

דתניא

הלוקח יין מבין הבתים. צרייתה היא למתני צה
פלוגתא לתנאי ומשנה אחרת היא במסכת דמאי פרק
שביעי [מ"ד] וסתמא כר"מ וצמטור יינו של כותי איירי או קודם
שגורו על יין כדליתא פ"ק דחולין (דף טו:). ואלע"ג דר' יוסי ורבי שמעון
דהכא שמעינן להו צמטות פרק רבי
שמעאל (דף טו:). דכותים גרי
אריות הן מ"מ אפשר דכשגורו על
יין של נכרים לא גורו על של כותים
כיון דפרושים מע"ז יזכר משאר
נכרים ומחזיקים בתורה שכתב
אלע"פ שגורו על פתן (דף טז:). כמו כן למ"ד
גרי אמת גורו על פתן ולא גורו על
יין עד שגור רבי מאיר צפרק קמא
דחולין (דף טז:). **שני** לוגין שאני עמיד
להפריש. בע"ש בין השמשות איירי
כדקתני במוספתא (הלוקח יין מבין
הכותים בע"ש ושכח להפריש ולא
שכת עד שקדש היום דאם כן אפילו
לקרות לו שם אסור כדמוכח בכמה
דוכתי דאין תקנה לטבול בשבת אלא

צאסור דאמרין פרק כירה (שם דף טז:). טבל מוכן הוא אלל
שבת שאם עזר ותיקנו מתוקן וצ"פ מי שהחשיך (שם דף קד:).
היתה צהמתו טעונה טבל ועשית אסור לפורקה ולא מסתבר
למימר דכל הני ר' י' יהודה ורבי יוסי ור' שמעון דאסרי ועוד דאמרין
פרק שני דצילה (דף טז:). המעשר בשבת צאסור לא יאכל
שרי למיכל צהמאי שאני עמיד להפריש לא היה ראוי לקנסו אפילו עזר ותיקן ולא מיירי נמי בעוד יום אלא שאין שהות ציוס כדי
להפריש דאם כן נימא מעשר שני צנפוני או צדומו ויחללו וישתה כמו גבי דמאי (א) אלא שכתב עד בין השמשות איירי דאסור להפריש
כמתן פרק צמא מדליקין (שם דף טז:). ספק חשיכה אין מעשרין את הודאי ופירות כותי ודאי דאף על גב דאמרין פרק שלשה שאכלו
(בבבא טז:). הני כותאי עשורי מעשרי כרתי דכתיב צאורייתא מיוזר זהירי ה"מ כשרוץין לאכול אצל למכור לא חיישי אלפני עור (דף טז:). דרשני
ליה כפטייה ומשום גזול את הכהן ואת הלוי נמי לא חיישי דהוה ליה ממון שאין לו תוצעין ועוד משום דלא הוצר חלקם ועוד כדדרשין
פרק השוכר את הפועלים (ב"מ דף טז:). עשר תעשר ואכלת ולא מוכר ולקרות שם כי הני גוונא דאומר שאני עמיד להפריש מותר דכולי
הני לא גזור בין השמשות אפי' צודאי וכי הני גוונא דתני הכא קתני צמטת דמאי פרק ז' [מ"ה] גבי תאנים של טבל אצל צהא
דמאי לא תני הני (דף טז:). דהכא וצטל דאי תני תרומה גדולה מה שאין כן צמטת דמאי פרק ז' [מ"ה] גבי תאנים של טבל אצל צהא
הכא למחר ולא גבי (דף טז:). דמאי פרק ז' וגבי מומן צברו (שם מ"ה) וקתני (א) התם שאני עמיד להפריש למחר משום דצמטת אין מפרשין אלא
מה שאוכל והוא הדין נמי גבי מי שיש לו תאנים של טבל שיכול להפריש מה שאוכל בשבת אלא לפי שירצה לתקן את המותר הכל
צבת אחת לא קתני למחר דלגורך חול אסור להפריש וצהדיא אמרינן צירושלמי פ"ז דמאי (א) רבי ינאי הוה ליה תנאי (א) ודאי שאל רבי חייה
רצו מהו מתקנא בשבתא א"ל למען תלמד ליראה את ה' אלהיך כל הימים אפילו בשבת פירוש תנאי (א) ודאי שהיה לו טבל ודאי שהתנה
עליו מערב שבת מה שאני עמיד להפריש יהא מעשר אלמא צהדיא דשרי וקל' תימנה צעודא דהאשה רצה (יבמות דף טז:). דרבי
ינאי גופיה מעשר מפירה דציתיה שלא מן המוקף וקרא שם והפריש (ב) בשבת מן המוקף כעודא דירושלמי ושמה ההוא הוה צרישא ואכתי
לא ידע אי שרי אי נמי היה נרץ לכולה כמתא דפירי ועוד דאין מתנה על ודאי שציד חזירו כדליתא צירושלמי דמאי (א) דאמר מה בין
דמאי לו דאי דמאי אדם מתנה על דבר שאינו צרשמו ודאי אינו מתנה אלא על דבר שצרשמו והוא דאין קורא שם הכא לתרומת מעשר
ולא גבי תאנים טבל ואלו גבי מומן וצהדיא דמאי אשכחן שהוא קורא שם לתרומת מעשר משום דגבי דמאי דמעשרין והן שלו מתקן
המעשר כדי לאכול אצל כהן שהוא ודאי נרץ ליתן (א) לוי (א) ולהכי לא קתני הכא מעשר צנפוני או צדומו כדקתני גבי דמאי משום
דקציעות מקום כהפרשה ותנן פרק צמא מדליקין (שם דף טז:). וספק חשיכה אין מעשרין את הודאי אצל מעשרין את הדמאי
ומתניתין צה"ש ולהכי נמי לא קתני הכא ומחלל על המעות כדקתני גבי דמאי אלא קתני ומיחל ושותה והיינו מתחיל ושותה דאי מחלל
על המעות ושותה ליתני מחלל על המעות כדקתני בצולוה ועוד כהן דאמר שאני עמיד להפריש סתם ולא קצע לו מקום צנפוני או
צדומו אין יכול לחללו כדתניא במוספתא דמעשר שני (א) מעשר שני שצחפך זה מחולל על איסר זה ולא קצע לו מקום צנפוני או צדומו
רבי שמעון אומר קרא שם וחכמים אומרים עד שיאמר לצנפוני או לצדומו ומייתי התם עובדא דרשב"ג ור' יוסי ור' יהודה שנכנסו אלל
צעל הצית לכויז והיה מעשר צוה הענין אמרו לו השכרת המעות ואיצדת הנפשות ורבי שמעון נמי דאמר קרא שם לא אמר אלא
דוקא כשאומר צחוכן דהיינו נמי פלוגתייהו דר"ש ורצנן צמטת תרומות (פ"א מ"ה) האומר תרומת כרי זה צחוכן ותרומת מעשר צחוכן
ר"ש אומר קרא שם ומפרש פרק צכל מערצין (עירובין דף לו:). דדוקא כשאומר צחוכן דמשמע צאמנעיתו דקצע לו מקום אלא צירושלמי
עלה דהיה לתרומות פרק ששי (ב) משמע דצחוכן לאו דוקא ושם פירשתייהו (א) ועוד על כרחיך נרץ להפריש דהא קאמר שאני עמיד להפריש
ואם היה שותה צלא הפרשה נמנא שותה טבלים למפרע כמו צאם יצקע הנוד דשאני עמיד להפריש אכולוהו קאי כדמוכח במוספתא (א)
דקתני עשרה הצאים אחריהם תשעה הצאים אחריהם וצצבת אין מפרשין כדפרישית: **עשרה** מעשר ראשון תשעה מעשר שני. לאו
דוקא דכבר הפריש מן המנחה שני לוגין לתרומה גדולה ונמנא חסר מהנך עשרה ותשעה מעשר של שני לוגין דהיינו תומש הלוג וכן גבי
תאנים דמסכת דמאי (פ"ז מ"ה) ומיהו יתכן שהפריש שנים מנחה ושנים דהא זמנין דמפרש נמי אחד מששים כדתנן במסכת תרומות
פרק רביעי [מ"ד] תורם כדעת צעל הצית (ב) אחד מששים פחת עשרה או הוסיף עשרה תרומתו תרומה כדאמרין צמטות פרק אלמנא
(דף ק:). דליתא תורם צעין רעה ויש מפרשים משום דכותים שמה הפרישו תרומה גדולה והשאר לא הפרישו ולכך אין מתמעט
שיעור המעשר ולא יתכן לומר כן צחאנים של טבל דמסכת דמאי פרק שביעי (א) ועוד יש מפרשים משום דחטה אחת פוטרת את הכרי (א)
אינה ממעטת את המעשר אפי' כשמרצה בתרומה וגם זה לא יתכן כלל: **דברי** ר"מ. משמע הכא דר"מ אית ליה צריה דלמאן דלית
ליה צריה אסור כדמוכח שמעתין צכמה דוכתי ותימנה דצפרק יש צבור (צבורות דף טז:). משמע דמספקא ליה לרבי מאיר אם יש צריה
אם לא גבי פלוגתא דר"מ ורבי יהודה דאם לא נתנו עד שחלקו ומפרש צגמרא דצצירה ליה כרצ אסי דאמר האמין שחלקו מתנה
ירשין ומתנה לקוחות וטעמא משום דמספקא ליה כדמוכח פ"ק דצצא קמא (דף טז:). וי"ל דשאני הכא שמצרר דצצירו כשאומר שאני עמיד
להפריש וכן נרץ לומר משום רבי יהודה דמוקי ליה התם רצא כרצ אסי וצריש כל הגט (גיטין דף טז:). קאמר רצא גופיה דצין רבי יהודה ורבי
שמעון אית להו צריה וטעמייהו הכא משום צקיעת הנוד וכן נרץ לומר נמי דלא תיקשה לדשמואל אדשמואל צצוה צילה (דף לו:). גבי שנים
שלקחו חצית וצהמנה צצותפות דקאמר שמואל אף חצית אסור משום דאין צריה וצ"פ מי שאחזו (גיטין דף טז:). אמרינן אמתין שמואל צצוה
דשביז מרע אם ימות יהא גט ואם לא ימות לא יהא גט ולכי מיית הוה גיטא אלמא יש צריה דכי האי גוונא דייקין פרק כל הגט (שם דף טז:).
(שם) צרישא אמילתייה דר' יהודה דמה היא צחוכן הימים והטעם פ"י שם צקונט' משום דאין זה תנאי כשאר תנאים דעלמא שאדם מתנה צגט
שצידו לקיימם ודעתו לקיימם כשמתנה עליהם ולכשנתקיים התנאי הוה גט למפרע צלא טעמא דצריה אצל הכא דאין צידו וצצעת התנאי הוא
ספק והתנאי מתקיים מחליו אי לאו משום צריה לא הוה גט והא דמשמע פרק צכל מערצין (עירובין דף לו:). גבי שני רמונים כשאמר אם ירדו
גשמים היום יהא זה תרומה על זה ואם לאו יהא זה תרומה על זה דהוה תרומה היינו למאן דלית ליה צריה אי נמי התם חשיב טפי משום דמתנה

וביון דמייתא בווצא. מתמעטת רטריו"ט והוה ליה שלשה וצטיל ליה
לצוד ואין כהן דופן: וצאו אדעתיה. אינו נותן לצ לתקנה דאינו
ניכר: הרי זה גיטין. ירא שלא ימות פתאום או צעיר אחרת
ותיזקק אשמו לחלילה ונותן לה גט כשהוא צריה ואומר לה גט זה
יהא לגרשך שעה אחת קודם מיתתי:
אסורה לאכול בתרומה מיד. אם
הוא כהן והיא ישראלית דשמה זו
היא השעה שקודם למיתתו והרי היא
מגורשת ממנו אלמא מיתה שכיחא
וחיישין לה: ואמר רבי גרסינן:
הלוקח יין מבין הבתים. קודם שגורו
עליהם כדאמרין צכל שחטין (חולין
דף טז:). אומר שני לוגין שאני עמיד
להפריש. מן המנחה לתרומה הרי שם
תרומה קרוי עליהם צחוכן וכגון
שהגיע לילי שבת [או (א)] אין עמו כלים
טהורים להפריש למחן תרומה ומעשר.
והאי דנקט כותים אשמעי' דגרועין
הן מעמי הארץ והלוקח מהן נרץ
לעשר ודאי ולא דמאי ואף (א) על
התרומה נחשדו: ומיחל. מעשר שני שהוא יכול לחללו מחללו צחוכו
על מעות שיש לו צחוכן ציתו: ושותה מיד. וסמכין אצריה
וכשיצא לציתו יפריש ואמרין יש צריה שאלו הן מעשרן ותרומתן:
אוסרין

לעשר שני דמאי פרק ז' [מ"ה] גבי תאנים של טבל אצל צהא
דמאי לא תני הני (דף טז:). דהכא וצטל דאי תני תרומה גדולה מה שאין כן צמטת דמאי פרק ז' [מ"ה] גבי תאנים של טבל אצל צהא
הכא למחר ולא גבי (דף טז:). דמאי פרק ז' וגבי מומן צברו (שם מ"ה) וקתני (א) התם שאני עמיד להפריש למחר משום דצמטת אין מפרשין אלא
מה שאוכל והוא הדין נמי גבי מי שיש לו תאנים של טבל שיכול להפריש מה שאוכל בשבת אלא לפי שירצה לתקן את המותר הכל
צבת אחת לא קתני למחר דלגורך חול אסור להפריש וצהדיא אמרינן צירושלמי פ"ז דמאי (א) רבי ינאי הוה ליה תנאי (א) ודאי שאל רבי חייה
רצו מהו מתקנא בשבתא א"ל למען תלמד ליראה את ה' אלהיך כל הימים אפילו בשבת פירוש תנאי (א) ודאי שהיה לו טבל ודאי שהתנה
עליו מערב שבת מה שאני עמיד להפריש יהא מעשר אלמא צהדיא דשרי וקל' תימנה צעודא דהאשה רצה (יבמות דף טז:). דרבי
ינאי גופיה מעשר מפירה דציתיה שלא מן המוקף וקרא שם והפריש (ב) בשבת מן המוקף כעודא דירושלמי ושמה ההוא הוה צרישא ואכתי
לא ידע אי שרי אי נמי היה נרץ לכולה כמתא דפירי ועוד דאין מתנה על ודאי שציד חזירו כדליתא צירושלמי דמאי (א) דאמר מה בין
דמאי לו דאי דמאי אדם מתנה על דבר שאינו צרשמו ודאי אינו מתנה אלא על דבר שצרשמו והוא דאין קורא שם הכא לתרומת מעשר
ולא גבי תאנים טבל ואלו גבי מומן וצהדיא דמאי אשכחן שהוא קורא שם לתרומת מעשר משום דגבי דמאי דמעשרין והן שלו מתקן
המעשר כדי לאכול אצל כהן שהוא ודאי נרץ ליתן (א) לוי (א) ולהכי לא קתני הכא מעשר צנפוני או צדומו כדקתני גבי דמאי משום
דקציעות מקום כהפרשה ותנן פרק צמא מדליקין (שם דף טז:). וספק חשיכה אין מעשרין את הודאי אצל מעשרין את הדמאי
ומתניתין צה"ש ולהכי נמי לא קתני הכא ומחלל על המעות כדקתני גבי דמאי אלא קתני ומיחל ושותה והיינו מתחיל ושותה דאי מחלל
על המעות ושותה ליתני מחלל על המעות כדקתני בצולוה ועוד כהן דאמר שאני עמיד להפריש סתם ולא קצע לו מקום צנפוני או
צדומו אין יכול לחללו כדתניא במוספתא דמעשר שני (א) מעשר שני שצחפך זה מחולל על איסר זה ולא קצע לו מקום צנפוני או צדומו
רבי שמעון אומר קרא שם וחכמים אומרים עד שיאמר לצנפוני או לצדומו ומייתי התם עובדא דרשב"ג ור' יוסי ור' יהודה שנכנסו אלל
צעל הצית לכויז והיה מעשר צוה הענין אמרו לו השכרת המעות ואיצדת הנפשות ורבי שמעון נמי דאמר קרא שם לא אמר אלא
דוקא כשאומר צחוכן דהיינו נמי פלוגתייהו דר"ש ורצנן צמטת תרומות (פ"א מ"ה) האומר תרומת כרי זה צחוכן ותרומת מעשר צחוכן
ר"ש אומר קרא שם ומפרש פרק צכל מערצין (עירובין דף לו:). דדוקא כשאומר צחוכן דמשמע צאמנעיתו דקצע לו מקום אלא צירושלמי
עלה דהיה לתרומות פרק ששי (ב) משמע דצחוכן לאו דוקא ושם פירשתייהו (א) ועוד על כרחיך נרץ להפריש דהא קאמר שאני עמיד להפריש
ואם היה שותה צלא הפרשה נמנא שותה טבלים למפרע כמו צאם יצקע הנוד דשאני עמיד להפריש אכולוהו קאי כדמוכח במוספתא (א)
דקתני עשרה הצאים אחריהם תשעה הצאים אחריהם וצצבת אין מפרשין כדפרישית: **עשרה** מעשר ראשון תשעה מעשר שני. לאו
דוקא דכבר הפריש מן המנחה שני לוגין לתרומה גדולה ונמנא חסר מהנך עשרה ותשעה מעשר של שני לוגין דהיינו תומש הלוג וכן גבי
תאנים דמסכת דמאי (פ"ז מ"ה) ומיהו יתכן שהפריש שנים מנחה ושנים דהא זמנין דמפרש נמי אחד מששים כדתנן במסכת תרומות
פרק רביעי [מ"ד] תורם כדעת צעל הצית (ב) אחד מששים פחת עשרה או הוסיף עשרה תרומתו תרומה כדאמרין צמטות פרק אלמנא
(דף ק:). דליתא תורם צעין רעה ויש מפרשים משום דכותים שמה הפרישו תרומה גדולה והשאר לא הפרישו ולכך אין מתמעט
שיעור המעשר ולא יתכן לומר כן צחאנים של טבל דמסכת דמאי פרק שביעי (א) ועוד יש מפרשים משום דחטה אחת פוטרת את הכרי (א)
אינה ממעטת את המעשר אפי' כשמרצה בתרומה וגם זה לא יתכן כלל: **דברי** ר"מ. משמע הכא דר"מ אית ליה צריה דלמאן דלית
ליה צריה אסור כדמוכח שמעתין צכמה דוכתי ותימנה דצפרק יש צבור (צבורות דף טז:). משמע דמספקא ליה לרבי מאיר אם יש צריה
אם לא גבי פלוגתא דר"מ ורבי יהודה דאם לא נתנו עד שחלקו ומפרש צגמרא דצצירה ליה כרצ אסי דאמר האמין שחלקו מתנה
ירשין ומתנה לקוחות וטעמא משום דמספקא ליה כדמוכח פ"ק דצצא קמא (דף טז:). וי"ל דשאני הכא שמצרר דצצירו כשאומר שאני עמיד
להפריש וכן נרץ לומר משום רבי יהודה דמוקי ליה התם רצא כרצ אסי וצריש כל הגט (גיטין דף טז:). קאמר רצא גופיה דצין רבי יהודה ורבי
שמעון אית להו צריה וטעמייהו הכא משום צקיעת הנוד וכן נרץ לומר נמי דלא תיקשה לדשמואל אדשמואל צצוה צילה (דף לו:). גבי שנים
שלקחו חצית וצהמנה צצותפות דקאמר שמואל אף חצית אסור משום דאין צריה וצ"פ מי שאחזו (גיטין דף טז:). אמרינן אמתין שמואל צצוה
דשביז מרע אם ימות יהא גט ואם לא ימות לא יהא גט ולכי מיית הוה גיטא אלמא יש צריה דכי האי גוונא דייקין פרק כל הגט (שם דף טז:).
(שם) צרישא אמילתייה דר' יהודה דמה היא צחוכן הימים והטעם פ"י שם צקונט' משום דאין זה תנאי כשאר תנאים דעלמא שאדם מתנה צגט
שצידו לקיימם ודעתו לקיימם כשמתנה עליהם ולכשנתקיים התנאי הוה גט למפרע צלא טעמא דצריה אצל הכא דאין צידו וצצעת התנאי הוא
ספק והתנאי מתקיים מחליו אי לאו משום צריה לא הוה גט והא דמשמע פרק צכל מערצין (עירובין דף לו:). גבי שני רמונים כשאמר אם ירדו
גשמים היום יהא זה תרומה על זה ואם לאו יהא זה תרומה על זה דהוה תרומה היינו למאן דלית ליה צריה אי נמי התם חשיב טפי משום דמתנה

(א) גיטין כה. (ב) ג"ז סס
ודרש ג: יבמות סט:
(ג) צ"ק סט: דמאי פ"ז
מ"ד יומא נה: עירובין
לו: מעילה כב: חולין יד:
גיטין כה. כה. [מוספ'
דמאי פ"ח, (ז) פרקי
דר"א הובא בתוספות
חולין ד. ד"ה מצת,
(ה) ו. (ו) [דלמאי פ"ח
ה"ה, (ז) דמאי פ"ז מ"א,
(ח) נדה נו, (ט) סוטה
מח, (י) ה"א, (יא) שם,
(יב) פ"ג הי"ח, (יג) צ"ל
פרק שלישי ה"ג (כ"ה)
בר"ש דמאי פ"ז מ"ד,
(ט) עיין ר"ש תרומות
פ"ג מ"ה, (ס) דמאי פ"ח
ה"ה, (ע) משנה ה,
(פ) קידושין נח ע"ב.

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה שני לוגין
וכי אצל כהן שהוא ודאי
נרץ ליתן לוי והא דלא
קתני: (ב) ד"ה עשרה
וכי מורס כעמ' צעל
הצית ואם אינו יודע
דעתו של בעל הבית
תורם בבינונית אחד
מחמשים פחת עשרה:

הגהות וצינונים

[א] כן הגיה המהרש"א
ע"פ רש"י חולין יד ע"א
ד"ה אומר: [ב] צ"ל
שאף (דפר"ד): [ג] צ"ל
כרבי יהודה (בארות
המים): [ד] בר"ש דמאי
(פ"ז מ"ד) איתא לא תני
הכי (ועיין ערל"ט):
[ה] ג"י רש"א טב"ל
ודמאי (גליין). ולפ"ז
צ"ל טב"ל ודמאי
בדמאי פ"ז: [ו] צ"ל
קתני (באה"מ וכו"ה
בדפ"ד): [ז] תאני (כ"ה
ר"ש דמאי פ"ד מ"ד):
[ח] צ"ל יקרא שם
ויפריש (כ"ה בר"ש
דמאי פ"ד מ"ד דפ"ד,
יד דוד) ועי' ילקוט:
[ט] עיין מהרש"א (גליין)
ומהרש"ל:

לעזי רש"י

רמרי"ש. פירוש
מתמעט, מחסין, מטמק
(רש"י שבת דף לו ע"ב).

רבינו חננאל

תולה אותה בחבילים כו.
ואקשינן ומי אמר
אביי כי רבי מאיר חייש
למיתה ור' יהודה לא
חייש והתנן בגיטין פרק
ז' בת ישראל שניסת
לכהן והלך בעלה
למדינת הים הרי זו
אוכלת בתרומה בחזקת
שהוא קיים ורמינן עלה
הרי זה גיטך שעה אחת
קודם מיתתי אסורה
ומשני אביי הא דקתני
אוכלת ר' מאיר דלא
חייש למיתה והא דקתני
אסורה לאכול ר' יהודה
דחייש למיתה דתנן
הלוקח יין מבין
הכותים. פ"י בע"ש ולא
הספיק להפריש אומר ב'
לוגין שאני עמיד להפריש
הרי הן תרומה וכי.